

ressourcer nok kunne anvendes på en bedre måde. Vedrørende forsorgshjemmene kan man sige, at i dag har kun få amter forsorgshjem med døgnbemandede sygeafdelinger, og vedrørende alkoholbehandlingsinstitutioner ved vi jo, at der kun er få behandlingsinstitutioner på landsplan, og at det kan være demotiverende for de klienter, der indgår i et længerevarende behandlingsforløb, hvis der bliver indbragt berusere på institutionen til kortvarig afrusning.

Kl. 14.30

Det vil altså sige, at anbringelse alle de tre foreslåede steder faktisk kan være problematisk; men afrusning i detentionen synes vi bestemt også er et problem. Vi har undervejs i debatten hørt om dødsfald i detentionen, og der er flere andre problemer. For et par år siden, da vi stadig havde et alkoholpolitisk kontaktudvalg, diskuterede vi dette problem en hel del, for selv om den førnævnte rapport anbefaler, at de berusede får tilbud om afvænnings og behandling umiddelbart efter afrusningen, ved vi jo, at dette ikke foregår som en naturlig opfølgning på anbringelsen.

B 92 siger, at politiet naturligvis skal have kompetencen til at tvangsforflytte folk fra en situation, hvor de er til fare for sig selv eller andre; men spørgsmålet er, hvor de skal aflevere disse personer. Vi synes, at forslaget i B 92 er godt, fordi der er et forsvarligt tilsyn med berusere, samtidig med at den berusede får tilbud om rådgivning om alkoholbehandling umiddelbart efter afrusningen. Det er netop på dette tidspunkt, at de pågældende personer er mest motiverede, og det er på dette tidspunkt, de skal have tilbuddet præsenteret.

Derudover er der dukket så mange nye stoffer op, at det kan være vanskeligt for en politibetjent på vagt at have den fornødne uddannelse, kompetence og tid til at vurdere, om en person, som er anbragt i detentionen, er i fare for at blive syg eller endog dø. F.eks. kan en kokain- eller medicinmisbruger lige så stille sove ind i døden i detentionen.

Der kan naturligvis argumenteres for, at det måske er lovlig meget at skulle oprette lokale eller regionale afrusningscentre alle steder; men hvis vi om nogen tid kun har syv, otte eller ni regioner eller måske færre, kan det vel ikke være så slemt. Vi mangler dog lidt nærmere beregninger af, hvad forslaget vil koste, og ordet afrusningsafdelingen kan jo også dække over mange forskellige ting – lige fra en fuldt udstyret og bemandet afdeling, som sundhedsministeren taler

om, til et rum, hvor der er en seng, det nødvendige udstyr og personale, som kan tilkaldes. Det sidste kan ikke koste alverden.

Der må absolut kunne findes en model, som kan bruges de forskellige lokale steder, så politiet kan bruge sine knappe ressourcer på konkret politiarbejde, og sundhedspersonalet tager sig af det, de har forstand på, så personen ikke bare får både den bedste og den mest forsvarlige behandling under beruselsen, men også tilbud om afvænnings eller direkte behandling for sit misbrug, som det også nævnes i rapporten. Vedrørende denne del af opgaven kan man indgå aftaler med lokale frivillige organisationer, som i forvejen arbejder med forebyggelses- og informationsarbejde på alkoholområdet.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for en, synes jeg selv, meget konstruktiv førstebehandling af dette beslutningsforslag.

Det, der var afgørende for SF, da vi besluttede os for at fremsætte forslaget, er de talrige situationer, hvor en politimand sidder på vagt, telefonerne kimer, han skal sende folk ud på patrulje, han springer en halv times kontrol over, og når han kommer ned for at føre tilsyn, er et menneske død. Som en af ordførerne sagde, dør man jo mange steder; man dør i trafikken, man dør i sit hjem, og man dør på hospitalet. Men det, der er det helt karakteristiske ved at dø i en detention, er, at man dør, når man er i statens varetægt, og det er derfor, jeg synes, det er afgørende vigtigt, at vi fastholder den positive udvikling, der er sket. Vi har jo haft diskussioner, også under den tidligere regering, vi har presset på undervejs, og jeg oplevede også, at der gradvis kom en vis forståelse for situationens alvor.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at det handler altså ikke om mistillid til politiet – overhovedet ikke. Jeg har været på en station, hvor en detentionsanbragt var død, jeg tror, det var 14 dage, inden jeg kom, og den vagthavende viste mig, hvad det var for en skærm, man skulle se på, når man skulle overvåge via skærm. Det var en sort-hvid skærm, og det var fuldstændig umuligt at se, om den detentionsanbragte havde en forkert hudfarve.

Kl. 14.35

Vi ved jo også, at unge desværre er begyndt at bruge forskellige mystiske stoffer i stadig sti-